

fundet passende, blive formindskede med 5 pCt. Vi have nu ment, at det vilde være billigt og rigtig, at de Raagjældende fik de Lønninger, som her ere opførte, ubeskkaarne, saaledes at de 5 pCt., som ellers skulde afdrages af disse Lønninger, særlig bleve udrede af Statskassen, og Lønningerne bleve de Raagjældende helt ubetalte. Det har naturligvis ikke kunnet undgaa vor Opmærksomhed, at de Bestillingsmænd, som der her er Tale om, for hvilke Lovforslaget ikke har foreslaaet kongelig Ud nævnelse, herved ville blive stillede bedre, end de ere stillede i Lovforslaget, idet det ogsaa for deres Vedkommende efter vort Forslag vil blive Tilfælde, at de 5 pCt. af deres Lønninger, som efter Lovforslaget skulde udredes af selve Lønningerne, ville blive udrede af Statskassen, men vi have fundet, at dette vilde være i Konsekvens med den Betragtning, som vi dog efterhaanden ere komne til, at man skal tage noget særligt Hensyn til de lavere stillede Bestillingsmænd, og vi have derfor ikke betenkt os paa at foreslaa, at denne Forhøielse af deres Løn igjennem Statskassens Bidrag af de 5 pCt. bliver bevilget. Det er saaledes ikke overset, at efter vort Forslag ville disse lavere lønede Bestillingsmænd blive stillede noget bedre; men det er efter fuldt Overlæg, at vi foreslaa at lade dem tilflyde denne Forbedring i de Lønninger, som her ere opførte. — Der er endnu kun et Par mindre væsentlige Ændringsforslag, og de ere stillede af hele Udvalget, til § 5. Det første angaar Revisionsfristen. Med Hensyn dertil have vi ment, at det vilde være rettest, at samtlige vore Lønningslove bleve underkastede Revision samtidig, saaledes at man ikke skulde tage de øvrige Lønningslove til Revision, saaledes som der er bestemt, inden 1880, og dernæst underkaste denne Lønningslov Revision 4—5 Aar derefter. Vi finde det, som sagt, hensigtsmæssigt, at samtlige Lønningslove undergives Revision paa engang, og det er med Hensyn dertil, at Forslaget uuder Nr. 4 er stillet. — Naar vi foreslaa en lille Forandring i Titlen, saa er det for det Første stet, fordi vi tro, at det er mere korrekt at kalde denne Lov en Lov om Lønninger ved Fyrsvæsenet, end at kalde den Fyrsvæsenets Lønningslov; men det er dog nærmest for paa dette Punkt at bringe denne Lov i Overensstemmelse med de andre Lønningslove, hvor det hedder: Lønninger ved Toldsvæsenet, Lønninger ved Postsvæsenet og Lønninger ved Telegrafsvæsenet. Det er af disse Hensyn, at vi foreslaa at forandre Titlen til „Lov om Lønninger ved Fyrsvæsenet“.

N. W. Jensen: Mindretallet er enig med Flertallet i, at Revisionsfristen for denne Lov kommer til at falde sammen med Fristen for Revisionen af de almindelige Lønningslove. Derimod har Mindretallet ikke kunnet dele Flertallets Mening om, at man ikke skulde kunne følge Regjeringen med Hensyn til dens Forbring om Pen-

sionsberettigelse, idet man dog vist maa erkjende, at her staa vi ligeoverfor særlige Forhold. Man vil maasse sige, som det blev sagt ved Sagens første Behandling, at hver Gang Talen er om at tilveiebringe Pensionsberettigelse for en vis Klasse af Embeds- og Bestillingsmænd, tillægges der den Klasse, som man i Diebliffet forhandler om, en ganske overordentlig Bægt, og at det derfor ikke kan nytte at komme med Argumentet om særlige Forhold her. De Herrer ville imidlertid vistnok Alle erkjende, at, er der nogen Stilling, der er byrdefuld, saa er det Fyrskippernes, og er der nogen Stilling, hvor der særlig fordres tro Aligt-opfyldelse, saa er det denne. Hvor Meget afhænger ikke af, hvorvidt de holde Fyrskibene ude! Der turde derfor formentlig være tilstrækkelig Anledning til at tage under Overveielse, om det ikke vilde være stemmende med Billighed at tillægge dem Pensionsberettigelse og se bort fra den Opsættelse, der er gjort gjældende af Flertallet, at det vilde være rigtig at udskyde Spørgsmaalet, indtil man her overhovedet er bleven enig om at komme ind paa en hel anden Retning med Hensyn til Pensionsvæsenet.

Jeg skal ikke indlade mig paa en nyere Drøftelse af, hvorvidt det vilde være heldigt at følge, hvad der er foreslaaet af den ærede Ordfører. Det er, som det vil ses, et helt nyt Princip, som man er paa Veie til at komme ind paa, og jeg skal foreløbig afholde mig fra enhver Diskussion derom. Foraaavidt Spørgsmaalet skulde blive gjort til Gjenstand for udførlig Diskussion her, skal jeg maasse senere komme ind derpaa; men for Tiden skal jeg kun paa Mindretallets Vegne indstændig anmode det høie Thing om ikke at negte de Raagjældende Pensionsberettigelse i Betragtning af, at vi her staa overfor særlige Forhold, der vel kunne begrunde en Undtagelse.

Solu: Derfom det ærede Medlem, der nu satte sig, havde været i Rigsdagen i flere Aar, vilde han vistnok oftere have hørt saadanne Udtalelser som den, at enhver Klasse Embedsmænd har sine Forfvarere, som anbefale dem til at blive pensionsberettigede. Man har hørt, at det at sidde paa et Koritor fra Morgenstunden til Aften, var noget af det mest Opflidende, der kunde være, og man har hørt, at det at være Toldassistent og at skulle gaa ved Stranden eller Gaanen fra Morgen til Aften var Noget af det Værste, der kunde være. Nu hører man her om Fyrsvæsenet, at Bestillingerne der ere uhyre strenge. Jeg benægter ikke, at alle disse Stillinger kunne være meget strenge hver for sig, men man er nødsaget til at have en bestemt Forudsætning at gaa ud fra; det er den, at bedømme Stillingen noget efter det Ansvar, som Vedkommende har. Man kan jo da nok sige, at det er et stort Ansvar, der paahviler de Mænd, hvorom der her er Tale; men min Sukommelse skulde svigte mig meget, om det ikke